

De zegen van Abraham

Alle rijken gingen neer, Israël bestaat nog steeds en keert terug.

“Wie u zegenen zal Ik zegenen, wie u vervloeken zal Ik vervloeken, en in u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden”, sprak God tot Abraham toen Hij hem tot Zich riep naar Jeruzalem (Gen.12:1-3).¹ Nadat God Adam uit Eden had weggestuurd in Genesis 3, begon Hij Abram tot Zich terug te roepen naar Jeruzalem, het Paradijs, in Genesis 12. Met Abraham kwam Gods verlossingsprogramma op gang.

Abraham ging direct: Weg uit Ur der Chaldeeën, weg uit Haran in het oude Mesopotamië, nu zuidoost Turkije bij de grens met Syrië, weg van zijn vader **Terach**, wat in het Hebreeuws “wilde geit” en “zwerper” betekent.

Zijn vader was bij de afgoden beland, vertellen de rabbijnen. Terachs business in afgodsbeelden was blooming en booming. Maar Abraham was not amused: Abraham verpulverde de afgodsbeelden en joeg zijn vaders klanten weg. Daarover was Terach, die zijn inkomsten in rook zag opgaan en zichzelf al failliet zag gaan, op zijn beurt not amused: Kwaad op zijn zoon leverde Terach Abraham uit aan Nimrod, de stichter van de stad Babel, de stad van trots in de Schrift, wiens naam waarschijnlijk “wij zullen rebelleren” betekent (van “marad”, rebelleren מֵרֶד), die Abraham vervolgens in de vurige oven wierp. Maar als door een Godswonder ontsnapte Abraham uit de oven en bij het zien daarvan kwam Terach tot geloof. Daarop reageerde de hemel amused: Volgens Rabbi Abba B. Kahana zullen wij Terach ooit tegenkomen in de straten van het Nieuwe Jeruzalem (Genesis Rabbah 38:13, 30:4; 30:12).

Althans, zo gaat het verhaal. Of dit allemaal helemaal waar is, weet eigenlijk niemand. Waar Nimrod is gebleven ook niet. Maar dat Abrahams nageslacht na Gods belofte een zegen in de wereld werd, weten wij wel: Wie zich met Abraham verbond kreeg de zegen, laat de bijbel na Genesis 12 zien. Wie het niet deed kreeg de vloek, laat de bijbel daarna ook zien. Je zou de Schrift eens door kunnen lezen met de bril op van die Godsbelofte van zegen door Israël als Zijn voedingskanaal, en van de vloek over degenen die Israël afwezen en tegenwerkten. Twee voorbeelden:

¹ Wanneer de belofte daarna meermaals wordt herhaald, hebben Gen.22:18 en 26:4 in het Hebreeuws een hitpaël als grammaticale vorm van hetzelfde werkwoord (בָּרַךְ). Deze vorm kenmerkt zich als wederkerig: “zichzelf zegenen”. Letterlijk: “zij zullen zichzelf zegenen” door zich met Abraham en Abrahams nageslacht via Yitzchak te verbinden (הִתְבָּרְכוּ). In de andere gevallen zoals hier en in Gen.18:18 staat “gezegend worden” (נִבְרָכוּ).

Rachab, die in Jericho een B&B ronde en ook nog eens onbetamelijke dingen met haar klanten deed, is een goed voorbeeld: Rachab had in tegenstelling tot haar stadgenoten geloof en werd opgenomen in Israël toen de Israëlieten Jericho innamen, waarna zij een nieuw leven begon. Rachab trouwde met Salmon en met hem kwam zij nota bene in het voorgeslacht van David en Jezus terecht (Joz.2, Ruth 4:21, Matt.1:5).

Ruth, de Moabitische, wat “van vader” betekent omdat Moab een van de zonen is van Lots omgang met een van zijn dochters in Genesis 19:37 met Ben-Ammi, volksvader van de Ammonieten (Gen.19:38), allebei de vijanden van Israël, overkwam hetzelfde als Rachab: Ruth klampte zich, in tegenstelling tot haar schoonzus Orpa, vast aan haar schoonmoeder Naomi en vertrok met haar naar Israël. Daar trouwde Ruth met Boaz en wij lezen over haar in Mattheus 1:5 dat ook zij in het voorgeslacht van David en Jezus voorkomt (Ruth 4:21, Matt.1:5). Ruth werd gedreven door geloof en dat was niet zonder risico: De Moabieten waren de vijanden van Israël en 10 geslachten² waren er op Mozes’ bevel niet welkom vanwege dat zij de Israëlieten niet tegemoet zijn gekomen met brood en water na de Uittocht en vanwege Bileam (Deut.23:3). Maar Ruth deed wat haar naam in het Hebreeuws betekent: “vriendschap”, van “re’ah”, “vriend(-in)”, en ging toch met haar schoonmoeder Naomi mee. In Israël veranderde haar leven.

Profetisch

Er zit iets profetisch in de verhalen van Rachab en Ruth: God wil ook de heidenen hebben. Ook op de volkeren is God uit. Israël is Zijn voedingskanaal en Jeruzalem Zijn navelstreng (Eze.38:12), maar van meet af aan heeft God ook de heidenen erbij gewild (Hand.15:16). Ook hen wil Hij zegenen. Ook hun geloof leidt tot hun behoud en verandert alles, hun bestemming. Het verbond van Yeshua is open voor een ieder die in geloof zijn knieën buigt. De volkeren zijn welkom op de edele stam, de beloften van God aan Israëls Vaderen, te midden van de edele takken, de Israëlieten (Rom.11, Rom.15:8-11, Ps.117).

Het evangelie en Gods handelen, de heilsgeschiedenis, begon met Israël en eindigt met Israël wanneer heel Israël door de Zoon opnieuw aan de boezem van de Vader wordt gedrukt, Israël opnieuw geënt wordt (Rom.1:6, Hand.15:14-17, Jes.56:7) nadat het evangelie met Paulus de grenzen over is gegaan naar buiten Israël (Hand.9-28). Loof de Here álle gij volkeren, prijs Hem álle gij natiën, zong de Psalmist en herhaalde Paulus (Ps.117, Matt.28:18, Hand.15:8-11).

Steeds laat de bijbel zien dat wie zich met Abraham verbond de zegen van de hemel kreeg waardoor het hem goed ging, dat diegene deel van de schare verlost van de Here werd, het Israël Gods. Dat is een uitnodiging. Zo heeft God het bepaald. Doe jezelf niet tekort. Verbind je met Gods zegen: Israël is Gods voedingskanaal, Gods navelstreng in de wereld (Eze.38:12).

Je moet wel de rest van de bijbel lezen om te weten hoe het met de karakters in de verhalen afloopt en niet blijven steken in het ene verhaal zonder dat je het grote verhaal leest.

Alle wereldrijken gingen neer

De Schrift laat ook iets anders zien: Wie zich tegen Israël keerde, die kreeg de vloek. Ook dat zei God tegen Abram in Genesis 12, en ook dat is een uitnodiging vanaf de pagina’s van de

² Het getal 10 in de Schrift staat volgens sommigen symbolisch voor de hele eeuwigheid, “in eeuwigheid niet welkom”. Maar Ruths geloof was groter dan Mozes’ voorschrift, Gods voorschrift?

Schrift: Wees geen rund, een dier zonder verstand (vgl.Ps.73:22). Wees geen dwaas, die niet rekening houdt met de wijsheid van God. Wees niet eigenwijs, zoals **Adam** in Genesis 3 en **Ruths schoonzus Orpah**. “Orpah” betekent in het Hebreeuws “nek” en dat zegt misschien iets: Wees niet hardnekkig? We lezen in de rest van de bijbel niks meer over Orpah, die blijft waar zij was, het geloof van Ruth niet had, alsof Orpah van het toneel is verdwenen.

Alle grote wereldrijken die Israël bestreden, zijn in rook opgegaan. Met de historische verrekijker bekeken:

Het Grote Egyptische Rijk van de Farao's ging subiet neer toen God met hen afrekende in Exodus. **De Amalekieten** die Israëls achterhoede aanvielen na hun Uittocht werden neergehaald toen Saul, hoewel toch ongehoorzaam, met hen afrekende (Ex.17, 1Sam.15, Esther). De Jodenhater in het boek Esther, **Haman**, een Agagiet, nazaat van Agag, de koning van de Amalekieten die Saul in zijn ongehoorzaamheid aan Gods opdracht spaarde in 1 Samuel 15, wat hem zijn koningschap over Israël kostte, belandde aan de paal gespietst die hij op advies van zijn vrouw Zeresh voor Mordekai had opgericht. Pikant detail: Zeresh betekent in het Perzisch “goud” maar het woord is gelieerd aan het woord voor “blond”. Soms is het wijs om niet naar je vrouw te luisteren. ☺

Het Grote Assyrische Rijk waarvan Ninevé de hoofdstad was en dat de 10 stammen in ballingschap voerde onder Salmanassar ging geheel neer (2Kon.17, 722 v.Chr., Jona, Nahum). Er is niks meer van over nadat het onder de voet werd gelopen door het oprukkende leger van het Babylonische Rijk van Nabopolassar, vader van Nebukadnezar na hem, die de 2 stammen gevangen naar Babel afvoerde, het gouden hoofd van Daniel 2 en de leeuw van Daniel 7, in een alliantie met Farao Necho II van Egypte, in de Slag bij Karkemish in 605 v.Chr. (2Kon.24, 605-586 v.Chr., Jer. 46:2, 2Kron.35:20, Jes.10:9, Daniel 1:1).

Dat Babylonische Rijk ging ook neer. Het werd op zijn beurt neergehaald door het Rijk van de Meden en Perzen met machtige mannen als Kores de Grote en Darius de Meder, de borst en armen van zilver van Daniel 2 en de beer van Daniel 7 en ram van Daniel 8, in 539 v.Chr. (2Kron.36, 538 v.Chr.). Misschien was Darius de Meder dezelfde als Kores de Grote, die alleen onder een andere naam op het wereldtoneel zijn opwachting maakte, maar die de ballingen terug naar Jeruzalem stuurde om de Tempel, Gods Huis onder de volkeren in Israël, te herbouwen nadat God in een droom tot hem gesproken had (2Kron.36).

Echter, ook **het Medo-Perzische Rijk** verdween toen het snel om zich heen grijpende **Griekse Rijk met Alexander de Grote**, de buik en dijen van Daniel 2, het snelle luipaard van Daniel 7 en de geit van Daniel 8, het omver liep (331-323 v.Chr.). Een luipaard rent zowat met de snelheid van het licht en is niet bij te houden, noch tegen te houden. Al aan het begin van de 5^e eeuw voor Christus, nog voor Esther en Mordechai (475 v.Chr.), kwam het in oorlog met de Grieken. Vier veldslagen vonden plaats in wat in de geschiedenisboeken te boek staat als de Perzisch Oorlogen: De Slag bij Marathon (490; Darius I), de Slag bij Salamis (480; Xerxes, zoon van Darius I), bij Thermopylae (480; Xerxes de Grote) en Mycale (479; Mardonius). Maar Alexander de Grote was een snelle veroveraar maar minder goede bouwer. Na zijn dood werd zijn Griekse Rijk verdeeld onder de vier overgebleven generaals waarna Antiochus Epiphanes van Libanon/Syrië, die dacht dat hij een godsverschijning was (epiphanie), op het toneel stapte. Antiochus veroorzaakte de Opstand van Makkabeeën toen hij een varken liet offeren in de Jeruzalem Tempel, een gruwel voor Adonai (168 v.Chr., Daniel 11:31). De Opstand van de Makkabeeën zou leiden tot de 100-jarige relatieve

autonomie van de Joden onder de Dynastie van de Hasmoneeën. Van zijn Syrische Rijk is vandaag inderdaad niks meer over.

Het Romeinse Rijk vanaf Julius Caesar met zijn “veni vidi vici” (44 v.Chr.) en het Pax Romana dat de wereld veroverde en dat de fundamenteën legde van Europa en op gang kwam met Caesar Augustus (31/27 v.Chr.), het Rijk dat in Daniel 2 de benen van ijzer en voeten van klei is en het schrikwekkende beest in Daniel 7, ging neer toen de Pausen het voor het zeggen kregen. En Julius Caesar werd ondanks zijn veni vidi vici, “ik kwam ik zag ik overwon”, toch omgelegd.

De Paus werd vanaf de 9^e en 10^e eeuw AD de machtigste man op aarde aan het roer van **het Heilige Roomse Rijk**. De Kerk regeerde de wereld. Dat is: Europa, want Amerika werd pas door Columbus in 1492 AD ontdekt. Paus Gregorius I reformeerde de Kerk rond 590 AD, het einde van de Vroege Kerk na de Apostolische Eeuw. Paus Leo III kroonde Karel de Grote in de kerstmis van 800 AD tot keizer van zijn Heilige Roomse Rijk en claimde daarmee staatkundige macht als alleenheerser op aarde naast geestelijke macht over alle zielen. Karel de Grote, de zoon van Pepijn de Korte en Bertrada van Laon met haar grote voeten, werd daarmee de eerste keizer van het Heilige Roomse Rijk. Rond 1200 AD werd Paus Innocentius III het toppunt van pauselijke macht in Europa in het Westen: Innocentius III claimde direct onder God en boven alle mensen te staan als Christus' plaatsvervanger en bediende de genadetap naar eigen goeddunken.

Maar ook het Heilige Roomse Rijk ging ten onder, in oneer, en de macht van de Paus werd neergehaald. Paus Bonifatius VIII werd na Innocentius III het dieptepunt van pauselijke macht in de wereld rond 1300 AD. Toen landen als Frankrijk en Engeland onder de politieke macht van de pausen vandaan probeerden te komen en zich tegen hem verzetten, claimde Bonifatius VIII met een pauselijke bul genaamd Unam Sanctum (1301 AD) dat er buiten de Roomse Kerk geen verlossing is en absolute onderwerping aan hem, de Paus, nodig was voor behoud. De enige manier om aan Gods genade te komen liep via de sacramenten van de Roomse Kerk en Bonifatius VIII claimde met geestelijke middelen politieke machten. Maar hij kon zijn claims niet waarmaken bij gebrek aan een sterke arm, een militaire macht, en Filips de Schone van Frankrijk nam Bonifatius VIII tijdelijk gevangen om excommunicatie door hem te voorkomen en Gods genade die aan de tap van de pausen te verkrijgen was, zo dacht men, mis te lopen. Geestelijke zaken waren politieke machtsmiddelen geworden. Corruptie werd de ondergang van het Heilige Roomse Rijk.

Vanaf de legalisatie van het christendom in 313 AD met het **Edict van Milaan door Keizer Constantijn** en nadat **Keizer Theodosius I** het christendom tot de officiële staatsgodsdienst van het **Romeinse Rijk** verklaarde in 381 AD, waren de Joden in de verdrukking. Keizers en bisschoppen hadden het voor het zeggen. Ambrosius, Chrysostomos en andere Kerkvaders wilden bewijzen dat het christendom een superieure godsdienst was vanwege de Jezus die de Joden niet wilden erkennen. Veel christenen zullen gedacht hebben dat het Koninkrijk op aarde was begonnen?

Maar **Rome in het Westen** werd in 476 AD door de Gothen, Visigothen, Ostrogoten en Hunnen onder de voet gelopen. En **Constantinopel, nu Istanboel, daarvoor Byzantium, de hoofdstad van het Byzantijnse Rijk van de keizers in het Oosten** nadat Caesar Constantijn in 321 AD van Rome daar naartoe verhuisde, werd verslagen door de Ottomanen in 1453 AD. Het **Ottomaanse Rijk** van sultan Osman, de Turken, regeerde in het Oosten totdat de Britten een einde maakten aan hun overheersing (1299-1922 AD).

Al deze wereldrijken gingen naar de **Filistijnen** zoals God in Daniel 7 voorspelde dat zou gebeuren. En **nazi-Duitsland** heeft het kortst van al die wereldrijken bestaan: het werd neergehaald nog voor het gevestigd was (1933-1945).

Israël bestaat

Maar Israël bestaat nog steeds. Sterker nog de vijgenboom bloeit (Jes.35:1, 6, Matt.24:32). De Dode Zee is minder zout. Jeruzalem wordt herbouwd (Lucas 21:24). De wijngaard wordt weer hersteld, precies zoals Jezus had voorspeld (Jes.5, Matt.21:43). Zionisme is terecht op bijbelse gronden (Hand.15;16, Amos 9:11-15). Aan het einde van de heilsgeschiedenis, vlak voor de ontknoping, keren de Joden weer terug (Jes.43:6). Het Land groeit sinds de Joden het weer in bezit nemen en velen aliyah maken (Jes.60:4). Vliegtuigladingen vol keren terug naar het Land dat God Abraham gaf, waar Mozes naar op weg ging, dat Jozua innam. Troost, troost Mijn volk (Jes.40:1). Kan een natie in één dag geboren worden (Jes.66:8)? Ja, het gebeurde op 14 mei 1948. “Sion heeft nauwelijks barensweeën gekregen of zij baarde haar kinderen” (Jes.66:8b). Wat God heeft beloofd, dat zal Hij niet nalaten (Rom.3:3). Hij gaat door met wat Hij in Genesis 12 begon. God blijft trouw (Rom.3:3, 11:1-2).

Je kunt beter van Israël afblijven, waarschuwt de bijbel, en hen bevrienden zoals Ruth en Rachab deden. Overal waar de Joden komen, daar komt de zegen van Abraham zoals God voorspelde in Genesis 12. Overal waar mensen zich tegen Israël verzetten, daar kwam de vloek. De volkeren kunnen op hun kop gaan staan, maar God trekt Zich er niks van aan.

Het volk van de Allerhoogste

Het volk van de Allerhoogste zal uiteindelijk op aarde de regie hebben en wij zijn erbij (Daniel 7:27, Matt.21:43, Opb.19-22, Matt.19:28, Luc.22:30). Alles draait uit op overwinning.

⁸ De HERE heeft gezworen bij zijn rechterhand en bij zijn sterke arm: Nooit zal Ik uw koren meer aan uw vijanden tot spijs geven en nooit zullen vreemdelingen meer de most drinken, waarvoor gij gezwogd hebt; ⁹ maar zij die het oogsten, zullen het eten en de HERE loven, en zij die hem inzamelen, zullen hem drinken in de voorhoven van mijn heiligdom. (Jes.62:8-9).

Profetische ogen

Wij kijken niet naar Israël met politieke ogen maar met profetische: God trekt Zijn volk terug naar het Land omdat de Messias hen wil ontmoeten op eigen grond (Rom.11:1). God heeft Zijn volk niet verstoten, maar trekt hen naar Zich toe (Rom.11:1-2, Heb.8:9, Jer.31:31-34, Eze.36:25-37, Eze.16:60-63, Hosea 11:8-11). Hij kijkt niet van hen weg alsof Hij hen niet meer wil, Hij haalt hen thuis (Rom.11:25-32, Matt.23:37-39). Al was Hij kwaad, na furie komt ontferming (Jes.54:7-9, Zach.1:14-15, Klaagl.3:31-33). Al klonk de donder, na regen komt zonneschijn: Zij zullen springen als bokken uit de stal (Mal.4:2). Ook zij zullen door genade gered worden zoals wij, toen God ons, uit de heidenen, weggriste en bond aan Zichzelf (Rom.11:23-32). Nadat de volheid van de heidenen Gods roep heeft gehoord en op Gods aanbod, Yeshua, is ingegaan, zal God het Joodse volk trekken (Rom.11:25-27). Nadat God ook uit de volkeren een volk voor Zich te verzameld heeft, wat Hij van meet af aan wilde, zal Hij de vervallen hut van David weer oprichten (Hand.15:14-17, Rom.15:8-11, Psalm 117, Amos 9:11-12). Nota bene driemaal in één vers herhaalt Jakobus Gods belofte uit Amos 9 tijdens het Apostolisch Concilie waar een verhit debat had plaatsgevonden (Hand.15:16).

Nadat Yeshua de eerste keer kwam om Zach.9:9 te vervullen en onze verzoening met de Vader te bewerken, zal Hij op de Olijfberg staan en Zach.9:10 vervullen: met al Zijn vijanden en Israels afrekenen (Zach.14:4). Oude profetieën die in het apostolisch tijdperk van de eerste eeuw een eerste vervulling kregen worden aan het einde der tijden volledig vervuld (Matt.23:39, Zach.12:10-13, Joel 2:28-32, Rom.11:12-36). Israël is de klok op Gods agenda en die slaat middernacht: De Bruidegom komt (Matt.25:6).

Sla je ogen op: Zie je de ontknoping van de heilsgeschiedenis al komen? Daarom zijn wij niet verslagen, hoewel verdrukt, niet overwonnen, maar staan steeds weer op (Spr.24:16). Wij, de rechtvaardigen, zullen stralen als de zon in het Koninkrijk van onze Vader wanneer de Messias komt (Dan.12:2-3, Matt.13:43).